

Naslov originala

Jela Krečič

NI DRUGE

Copyright © Beletrina Academic Press, 2015

www.beletrina.com

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Asji, za blistav duh, Dubrovnik i flomastere

Prevod je izšel s podporo Javne agencije za knjigo Republike Slovenije.

Prevod je objavljen uz podršku Javne agencije za knjigu Republike Slovenije.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Saša	13
Brigita	25
Poker kraljica za doček Nove godine	48
Katja	48
Saša	56
Marija	62
Suzana	67
Stela	71
Mina	82
Put u Jajce	92
Melita	92
Nada	118
Živa i tri jahača apokalipse	138
Ronja	148
Sara	186
Gabi i sveštenik	207
Svi na gomili	234
Brigita na Hvaru	246
<i>O autorki</i>	331

„Nemaš pojma“, Matjaž je prekorno pogledao Aleksandra.

Ovaj je prijatelju, koji je zapalio već desetu cigaretu zaredom, uzvratio bezizraznim pogledom i potom se zagledao u Petkovšekovo nabrežje*. Bio je kraj avgusta, pa je tu opet sedeo veliki broj ljudi koji su se nakon letovanja ponovo navikavali na prestonicu, na njene male zanosne kutke i njene najprijatnije ritove. To su najlakše postizali tako što su se nalazili s društvom na pivu i jedni drugima prepričavali dogodovštine sa mora ili pak – ako je sećanje na letovanje i beg u lepše krajeve već izbledelo – negodovali zbog vlade, parlamenta, sudstva, predsednika države. A kad bi dovoljno popili, žalili bi se na posao, ženu i decu.

Matjaž i Aleksandar nisu pričali o letovanju, nisu razgovarali o zabrinjavajućoj političkoj situaciji, nisu govorili o krizi niti o tome kako je EU otuđena od svojih državljana. Nisu prepričavali dogodovštine u kojima su se našli tokom poslednja tri dana, otkako su se poslednji put videli baš tu, na istom mestu. Nisu pričali o poslu niti su jedan drugog propitivali o zdravlju roditelja. Ne, govorili su o stvari koja je već dobra dva meseca bila na dnevnom i na noćnom redu, otkako je Matjaža ostavila Sara. I dok je Aleksandar, iako oženjen čovek, bez griže

* Petkovšekovo nabrežje – deo Ljubljane pored Ljubljance. (Prim. prev.)

savesti uživao gledajući letnje haljine mnoštva mladih i starijih devojaka koje su tog petka izašle na promenade, Matjaž je bio žrtva jedne jedine slike i jedne jedine misli.

„Nemam pojma, priznajem. Ali koliko još puta?“, odvratio je Aleksandar.

„Zašto je tako rezervisana prema meni?“, nakon nekoliko trenutaka ponovo ga je upitao sagovornik.

„Mislim da ne želi da te povredi.“

„Ne razumem. Baš to što neće sa mnom na kafu mene najviše povređuje.“

„Neće da ti daje lažnu nadu. Mislim da te još uvek voli, bar je tako rekla.“

„Kad je to rekla?“, uznemireno je pitao.

„Ne znam kad, Matjaže“, uzdahnio je njegov prijatelj pošto su mu već dojadili stalno isti dijalozi sa najboljim drugom.

„I šta je još rekla?“, bio je nemiran Matjaž.

„Joj, još koliko puta? Ništa, rekla je da želi da budeš srećan.“

„Srećan?“, ratoborno ga je pogledao drug.

„Da, srećan“, klimnuo je Aleksandar, kao da je u pitanju neutralna izjava.

„Glupača jedna! Kako to misli – srećan? Srećan bih bio da je ona i dalje ovde, sa mnom.“

„Pa, očigledno je u tome problem“, Aleksandar je nemirno prošao rukom kroz bujnu kosu.

„Naravno da je to problem. Da je ona ovde, ne bih morao da se raspravljam s tobom“, iznervirano ga je pogledao Matjaž.

„Problem je u tome što ona ne može da komunicira s tobom ako si takav.“

„Kakav?“, nevino ga je pogledao Matjaž.

Aleksandar je vagao reči i potom ih izbacio zajedno s dimom svoje cigarete: „Kad bi i ti našao neku i kad bi bio srećan kao što je ona sad sa Jakom...“

Matjaž je sagnuo glavu i malo počutao – to da je ona srećna s Jakom nije želeo da čuje, to apsolutno nikad ne želi da čuje i uopšte ga ne zanima.

„To s Jakom je samo prolazna stvar“, prekinuo je prijatelja. „Nadam se da si toga svestan“, najzad je podigao pogled k Aleksandru, koji je na tu rečenicu samo umorno zatvorio oči.

„Mislim da je baš u tome problem, Matjaže. Ti ne prihvataš trenutnu, kako da kažem, postojeću situaciju, koja je, slažem se, grozna. A ona zna da ti nećeš s njom samo na kafu, ti hoćeš mnogo više...“

„Mnogo više. Šta je mnogo više? Nekoliko rečenica možda, poneki osmeh, možda mali zagrljaj, nežan zagrljaj“, pokajnički je priznao Matjaž. „Da li očekujem previše ako posle deset godina želim mali, nežan zagrljaj?“

„Sad je već prošlo neko vreme, ne dugo, priznajem, ali neko vreme jeste prošlo. Šta bi uradio nakon tog nežnog zagrljaja?“

„Onda bih joj se zakleo da sam potpuno drugi muškarac...“, pun nade je odgovorio Matjaž.

„Što nije tačno...“, mirno je izustio Aleksandar.

„Pa dobro, onda bih joj se zakleo da sam i dalje onaj muškarac u kog se zaljubila...“

„A još više si muškarac od koga se očigledno odljubila“, bio je strog prijatelj.

„Što si tako surov!“, viknuo je Matjaž.

„Izvini, stvarno ne volim da vidim da patiš, ali mislim da je došlo vreme da nastaviš dalje. I tada će ona možda hteti s tobom na kafu.“

„Je l' ti to rekla?“

„Ne, naravno da nije to rekla, ali to je potpuno logično – tek kad kreneš dalje, možeš da ideš nazad“, pametno je sažeo Aleksandar.

„Meni to nije logično“, tvrdoglavo je odvratio Matjaž.

„Pa znaš kako to ide“, opet se skoncentrisao. „Dok ne budeš imao svoju devojkicu ili dok ne prođe dovoljno vremena, među vama neće biti prostora za opušten razgovor.“

„Zašto bi razgovor morao da bude opušten?“, i dalje je Matjaž bio tvrdoglav. „Meni se ona sviđa i kad je potpuno neopuštena.“

„Aman, ne radi se o tome! Dok ne kreneš dalje, ona će se stalno pitati da li u pozadini imaš neku skrivenu nameru, ili će se plašiti da ti daje lažnu nadu.“

„Bolje i lažna nada nego ništa! S lažnom nadom bih odlično spavao“, opet se odupirao Matjaž.

„Ne ide to tako. Još uvek niste dovoljno dugo razdvojeni da biste mogli da budete zajedno. To je prosto tako.“

Aleksandrove reči su Matjaža navele na razmišljanje. Kad bi našao novu devojkicu ili kad bi prošlo dovoljno vremena, Sara bi kraj njega bila opuštenija i možda bi to otvorilo put da se između njih opet razvije stara bliskost, neposrednost, njihov sasvim poseban smisao za humor – kako mu je nedostajao taj humor, i nove reči i izrazi koji nastaju potpuno nehotice kad je čovek u paru, i koji imaju značenje samo za njih dvoje. Možda bi onda shvatila šta propušta. I ako tako naokolo priča da ga još uvek voli, to znači da i dalje razmišlja o njemu i da joj on verovatno čak i nedostaje – da ga stvarno još uvek voli. Prošlo je dovoljno vremena, mnogo vremena, više od mesec dana, još više, dva meseca, dosta vremena. On neće više da čeka. Previše vremena je potrošio na proticanje vremena, previše čekanja na to da vreme obavi svoje, kako kaže čuvena poslovice, i svem tom vremenu je dao vremena, ali bez vidljivih efekata. Još uvek loše spava, još uvek mu razmišljanje o njoj i o rastanku razdražuje želudac. Nema više vremena. Vreme je prošlo. To ne bi smelo da bude previše teško. Kažu da na ovom svetu ima puno devojakica, pa i Sara mu je uvek govorila kako je zgodan i, što u današnjem svetu nije sasvim zanemarljivo, zabavan. Da, to vole devojkice: simpatičan izgled sa sočnim smislom za humor.

Ova odluka mu je prijala; oči su mu zasijale tako da kad se narednog jutra pogledao u ogledalo, nije bezvoljno odmahnuo glavom. Naprotiv: klimnuo je sam sebi i, da sebe ne poznaje bolje, zakleo bi se da je u uglu svojih usana video obris osmeha. Novo vreme, nova devojkica – genijalna ideja!

SAŠA

Do tog razgovora život je za Matjaža bio jedna velika misterija. Otkako su se Sara i on rastali, sećao se samo toga da je mnogo zaboravljao. Sati provedeni na poslu za njega su bili samo magla, glasovi bez značenja, lica bez imena. Čuo je sebe kako odgovara na pitanja i pozdravlja ljude koje poznaje, a one koje ne poznaje čuo je kako obavljaju neke zadatke – ali na sve to bi brzo zaboravio. Nije to bilo samo zbog alkohola, iako se od njega u to vreme nije ustručavao. Imao je osećaj da ne može da uđe u ono što se prikazivalo kao život. I što su naveče barovi bili puniji, što je više vreva bilo na ulicama, što se proleće više razigravalo i naseljavalo se u ljudima, to se on intenzivnije osećao kao stranac među njima, kao mrtvac u tom euforičnom pulsu.

Zaboravljao je sate koje je proveo s Jernejem posmatrajući ga kako briše čaše u *Kući bilijara*, kako gostima sipa piće i kako od njih uzima novac, vraća kusur i uzvraća osmehe. Mehaničko ponavljanje konobarevih pokreta i pokreta njegovih žednih mušterija tako bi mu temeljno očistilo misli da bi zaboravio čak i na sebe.

Iz šetnji sa Suzanom i njenim psom po Prulama*, kraj obale Ljubljane, zapamtio je krošnje drveća otisnute na sveže plavetnilo neba poput sofisticiranih grafika, zapamtio je blago izgorelu travu, boje fasada i poneki uglancan starinski auto. Na njeno strastveno raspredanje o položaju mladih ugovoraca na nacionalnoj televiziji, samo tu i tamo bi rekao da se slaže, pa ga je ona nekoliko puta udarila pesnicom u rame shvativši da je on ne sluša i da mu je za njen posao svejedno. Na udarce joj je obično odgovarao samo izgubljenim osmehom, zbog čega bi ona postala još očajnija i rekla: „Slušaj, mator! Ja ne umem s ljudima u depri, kapiraš?! Jednostavno nemam taj talenat. Zašto ne možeš da me, kao i obično, vređaš ili makar da me pošalješ u... tri lepe? Vidiš, više se ne usuđujem ni da psujem pred tobom! Zašto se jednostavno ne obesiš?“ I na to joj je obično odgovarao neizrazitim smehom, rekao bi da mora po mleko ili već nešto i brzo otišao kući. Činilo mu se da svaki put kad se rastanu, oseti olakšanje.

Čak ni sa Aleksandrom isprva nije mogao da priča o Sari, pa je na ručkovima kod njega i Karle samo začuđeno zurio u svoj tanjir i pitao se šta se tačno na nivou hemijskih procesa događa s paradajzom kada provri, i kako li na njega reaguju jedinjenja iz belog luka i paprike, koji su takođe dodati sosu. Ali njegov najbolji drug bi ubrzo uspeo da iz njega izvuče poneku reč o Sari i o tome kako se trenutno oseća, pa bi bol za Matjaža postao sasvim opipljiv. Skoro sav bol bio mu je skupljen u utrobi – kako se obično naziva onaj deo tela koji čovek oseća kao svoju najdublju unutrašnjost. A kad bi počeo da priča o Sari, više nije mogao da prestane. Ali bol se zato nije nimalo smanjivao, dolazio je sa svakom pomisli na nju, sa svakom usputnom asocijacijom na njihov zajednički život. Bol je bio

* Prule – deo Ljubljane. (Prim. prev.)

uporan, Matjaž nije mogao da ga zaboravi, a što je još gore – ni bol nije hteo da zaboravi Matjaža.

Ali taj petak, posle Matjaževog poslednjeg razgovora s najboljim drugom, bio je drugačiji. Prema svom zaboravljanju više nije bio tako indiferentan, čak mu je delovalo i zabavno. A i bol je malo ustuknuo pred njegovim apetitom za ludošću, za ispitivanjem onoga što je nakon rastanka sa Sarom još ostalo od njega – koje li će reći, koje neslanosti, koje zajedljivosti i koji apsurdni izaći na videlo kada ga izazove masa ljudi željnih zabave. I kakav će biti njegov odaziv na poziv jednog od njih ili, bolje rečeno, jedne od njih.

U *Orto bar* je došao s Aleksandrom. Bio je dosta dobro raspoložen, pa je u gužvi brzo izgubio druga i još brže zaboravio na njega. Malo je đuskao dok se probijao do šanka osmehujući se ljudima u stanju prijatne amortizovanosti. „Izvini, sori, ups“, čulo se iz njegovih usta dok je odgurivao ljude, gazio im po prstima ili ih usput gurao laktovima. Izletelo je i poneko: „Makni to debelo dupe, kravo glupa!“, ali muzika je na sreću bila dovoljno glasna. Kada je napokon uspeo da stigne na cilj, naišao je na drugi problem: nijedan šanker ga nije primećivao. Mahao je, vikao, uzvikivao uvrede na račun usluge u lokal, ali zbog bučne muzike u masi drugih, očito dehidriranih pojedinaca sav Matjažev trud bio je uzaludan. Pa, skoro uzaludan. Njegovo mlataranje rukama i uvrede privukli su pažnju devojke sitnog stasa i nežnog pogleda, koja je stajala pored njega naslonjena na šank.

„Šta buljiš“, Matjaž je zalajao na nju.

„Buljim jer mi se sviđaš“, tiho mu je na uvo odgovorio nežan glas – glas za koji nikad ne bi rekao da ume tako brzo i direktno da prenese poruku. Direktan pristup ga je malo smekšao, pa nekoliko sekundi nije znao šta da odgovori. Kad se konačno snašao, rekao je:

„Šta piješ?“

„Đus-votku!“

„Odvratno, al' nek ti bude.“ Okrenuo se da dozove šankera, koji je sad sasvim slučajno uhvatio njegov pogled: „Brate, brate, ovde smo žedni! Ona će đus-votku, a ja ću pivo.“

„Veliko?“

„A koje drugo“, nasmejao se i prilično nediskretno od glave do pete odmerio devojk: gore kratka plava kosa i lice pod jakim udarom šminke, a dole sandale sa zavidno visokom štiklom. Ono što je bilo između bilo je dovoljno dekoltirano i kratko da je mogao da zamisli šta se nalazi ispod. Njen izgled mu nije bio odbojan, ali je pri kritičkom ocenjivanju kvaliteta svoje nove poznanice svejedno naborao čelo.

„Što si tako grozan?“, upitala je svojim glasićem srknuvši malo đus votke.

„Da bih animirao devojk: kao što si ti, gospođo.“

„Nemoj da me zoveš 'gospođo'.“

„Što ne?“

„Zato što se ja osećam kao gospođica.“

„U redu, gospođo gospođice.“

Devojka je prevrnula očima, ali se onda nasmešila: „A da me zoveš Saša?“

„Strpi se malo. Ja sam nežan i stidljiv dečko“, rekao je pogledavši svoje pivo kao da o nečemu razmišlja. Onda ju je uhvatio za ruku i odveo napolje, za najmanje osvetljen sto. Kad su seli, počeo je glasom u kom se mogla naslutiti mrva ironije. „Zar ne bismo mogli da počnemo s jednostavnijim stvarima i rečenicama, s pitanjima koja omogućuju postepen prelazak na ona zahtevnija?“, molećivo ju je pogledao. „Čekaj da razmislim, šta bi bila lepa neutralna tema...“, naborao je čelo.

„Izaberi neku nezahtevnu temu pošto sam ja vrlo neuka“, prihvatila je njegovu igru.

„Da, i to neku temu koja ne poziva na konflikt...“, zamislio se.

„Znači bez politike, moliću“, rekla je oštro.

„Nije valjda da si apolitična?“, testirao ju je.

„Ne, samo ne volim politiku, uopšte me ne zanima“, neuko je odgovorila.

„Dobro, samo da nisi desničarka“, svejedno ju je malo provocirao. Bez uspeha. Nasmešila se, podigla desnu ruku, malo promrdala prste i rekla: „Ne, samo pišem desnom rukom.“

„Znači o politici ne možemo da se svađamo čak i da hoćemo“, razmišljao je.

„Ne, to stvarno ne, a ni o umetnosti. Ne znam ništa o njoj, čak ni o trivijalnijim stvarima nemam šta da kažem. Još uvek mešam De Nira i Pačina, a oni su navodno klasici!“, slegnula je ramenima.

„Trenutno ni ja o tome ne znam ništa“, još uvek je naprezao mozak ne bi li se dosetio neke zanimljive neproblematične teme. „Uvek možemo da pričamo o ekologiji“, rekao je s nadom u očima.

„Ne, ne volim prirodu“, hitro je odvrtila.

„Ni ja“, iznenada se setio Matjaž.

„Ja bih volela da bude što više svetlosnog zagađenja“, prostodušno je dodala.

„I ja!“, oduševio se idejom. Onda su neko vreme ćutali, oboje udubljeni u svoje misli. Stidljivo ga je pogledala i s osmehom u uglu usana rekla: „Mogli bismo da pričamo o seksu.“ Pocrvenela je, ali zahvaljujući polumraku to niko nije primetio. Matjaž ju je zabrinuto pogledao i odgovorio: „Ne, ne, prerano je za seks. Treba nam nešto nežnije za prvi susret.“

„A vreme?“, dosetila se Saša.

„Pa naravno, vreme, kako se toga nisam setio!“, oduševio se Matjaž. „I kako ti se čini vreme danas?“

„Nije loše. Za moj ukus bi moglo da bude čak i malo toplije“, odvrtila je prešavši prstom po svojoj goljoj nozi.

„Vidiš kako se slažemo!“, slavio je Matjaž.

„Je l' i tebi sad uveče hladno?“, nastavila je Saša.

„Ne, meni je idealno, ali sam sasvim otvoren za različita mišljenja.“

„Onda mogu da dodam i to da ja volim vrućinu, onu pravu, ludačku vrućinu! Čak mi i letnja sparina prija“, hrabro je nastavila.

„Stvarno? Čekaj malo, to mi ipak deluje kao pomalo ekstremna pozicija“, zabrinuo se Matjaž.

„Zar nisi rekao da si po pitanju vremena otvoren?“, bojažljivo ga je pogledala Saša.

„Da budem sasvim iskren, sad sam otvoren za neku kap kiše“, skromno je odgovorio.

„Kap kiše tu i tamo još nikoga nije ubila“, dobrodušno se nasmejala.

„Eto vidiš. A ako bih te stavio pod kišobran, možda bi mogla da podneseš i pravi pljusak?“

„Ne bih baš išla tako daleko. Ispod kišobrana u najboljem slučaju mogu da podnesem blago prskanje“, pojasnila je.

„Prskanje je već nešto, ali da li mogu da te zainteresujem makar za letnji pljusak?“, Matjaž je ispitivao granice.

„Na otvorenom ili kod kuće?“, zanimalo je Sašu.

„Gde god.“

„Okej, prihvatam pljusak ako sam u bezbednoj zavetrini svoga doma. Da li, s druge strane, ja mogu tebe da povedem na neku lepu dalmatinsku plažu, tačno u podne jednog lepog, vrućeg, sunčanog dana?“

„Možeš ako mi obezbediš neku borovu šumicu.“

„Pa dobro, za neki borić uvek ima mesta.“

„A kakva si sa snegom?“, propitivao ju je Matjaž.

„Ne, o snegu uopšte ne pregovaram“, bila je odlučna.

„Šta? Ne dopuštaš nimalo snega, makar za jednog Sneška Belića?“

„Dobro, nek ti bude. Jedan Sneško Belić negde na Krvavcu.“

„To verovatno znači da poledica ne može da prođe“, opipavao je teren Matjaž.

„Ne, ništa što sadrži reč led kod mene ne prolazi“, jednostavno je odgovorila i otpila gutljaj svog pića.

„Ni malena poledica oko Božića?“, okušao je sreću.

„Za Božić može da napada centimetar snega“, popustila je.

„Zar nisi rekla da o snegu ne pregovaraš?“

„Pa i ne pregovaram, nego ti za praznike poklanjam centimetar snega“, lepo se nasmešila.

„Najlepše se zahvaljujem. Mogu li onda leti da ti uzvratim nekim prijatnim vetrićem?“, oprobavao ju je.

„Budi određeniji. Vetar mi je u načelu potpuno suvišan.“

„Joj, da te sad čuju naši meteorolozi kako si izbirljiva! Vreme ne postoji da bi ga neko preispitivao, već prosto postoji.“

„Ali oni ne moraju da znaju da mi maštamo o idealnom vremenu“, jednostavno je rekla, a Matjažu je njena misao delovala važno.

„Da li bi te obradovao vetar kad je napolju 38 ili 40 stepeni? Može li makar naveče malo da dune?“

„Može, ali tek toliko da oduva eventualne oblake.“

„Onda magla kod tebe nema nikakve šanse?“

„Ne, samo ako je gledam izdaleka, s nekog obasjanog brdaščeta.“

„Ali ne s Triglava?“

„Ne, nisam fan planinskih vrhova“, opet je slegnula lepim ramenima.

„Ni ja.“ Nasmejali su se i rukovali. Imala je mali, ali jak dlan.

„Tebe očigledno samo anticiklon može da ugrije“, zaključio je Matjaž.

„O ne, ja nisam nimalo anti. Ja sam jako pozitivna – cikloni mogu slobodno da idu tamo gde su potrebni.“

„Na primer u Afriku?“, zainteresovao se.

„Nemam pojma gde su potrebni, samo da ne dođu ovde.“ Stidljivo je oborila glavu i srknula malo pića, kao da je na saslušanju.

„Dogovoreno.“ Malo je porazmislio, kao da mora da sabere jedan i jedan, i odlučio da mu trebaju dodatna pojašnjenja:

„Ako dobro razumem, tebi ni proleće baš ne odgovara?“

„Ne. Mislim da je proleće jako licemerno. Popodne može da bude toplo, a uveče fasuješ prehladu“, objasnila je.

„Razumem. A šta je sa sivim zonama, kao što je maj?“

„Dosad bi već trebalo da znaš da sive zone ne volim. Za mene je majsko cvetanje skoro pa previše očigledan promiskuitet prirode, žao mi je.“ Namrgodila se.

„Nemoj da se izvinjavaš, samo hoću da raščistimo. Za tebe, znači, život počinje u junu.“

„U principu da. Kad se dan dovoljno produži, onda sam i ja nekako duža, mislim življa.“

„Septembar?“

„Možda, ako sam na moru, i to dovoljno južno. A ovo sad je već malo, pa...“, zamucala je.

„Uh, zahtevna devojka. Za oktobar bolje i da ne pitam.“

„Tada polako počinjem da se spremam za zimski san“, protrljala se po rukama.

„E, ipak smo došli do nečega!“, radovao se Matjaž.

„Do čega?“, začuđeno ga je pogledala.

„Do vremenske prognoze.“

„Da, ali kakve?“

„Zamisli: napolju je tvojih 35 stepeni, veče je. Ti si živnula, a ja polako umirem, pa ti me bude žao.“

„Ne, izvini, ali nimalo mi te nije žao. Moja prababa je rekla da muškarca nikad ne sme da ti bude žao!“

„Dobro, ako u prognozu uključimo i tvoju prababu – onda samo odlučiš da me malo oraspoložiš.“

„Jesi neraspoložen?“

„Nisam mnogo, ali kad je uveče 35 stepeni, onda nisam baš pri snazi – ako znaš na šta mislim“, objasnio je.

„Dobro, i kako onda da te oraspoložim?“

„Tako što me odvedeš na klimatizovani podijum za igru...“

„O ne, ne podnosim klimu!“, usprotivila se.

„Ozbiljno? Ni za ples nećeš malo da ohladiš atmosferu?“, Matjaž je završavao svoje pivo.

„Nek ti bude – ali malo, baš malo ću da ohladim. Samo na 30 stepeni.“

„Hvala!“, rekao je s olakšanjem.

„I šta se onda dešava na klimatizovanom podijumu?“, zanimalo ju je.

„Onda...“, uzdahnio je kao da spasava izuzetno delikatne pregovore na Bliskom istoku, „onda me zavrtiš, lepo polako, nenametljivo, ruku nežno prebaciš oko mojih ramena, kao da sam onaj dašak vetra koji ti nikad nije trebao.“

Saši se ovakva vremenska prognoza očigledno dopala, pošto ga je stvarno nežno zagrlila i blago ga poljubila u obraz, da bi usledio poljubac u usta, duži i sočniji, skoro pa strastven. Pokreti njenog tela naveli su ga na pomisao da je, osim meteorologije, i anatomija jedna vrlo lepa stvar, pa su njegove ruke odlučile da izmere dužinu njene suknjice, a nedugo zatim i dubinu njenog dekoltea.

Kad se ujutro probudio, Matjaž se nije najbolje sećao večeri. Ispružio je ruku da dohvati čašu vode, a naleteo je na telo. „Ups“, pomislio je. Pogledao je šta je zakačio, a onda protrljao oči i glasno rekao: „Ups!“ Devojka je otvorila oči i široko mu se nasmešila.

„Kaja, Lara, Anja...“, prevrtao je po glavi.

„Dobro jutro“, rekla je.

„Ko si bre ti?“, zbunjeno ju je pogledao nakon što je shvatio da se neće setiti ko je devojka raščupane kose i razmazane šminke u njegovom krevetu.

Saša se zasmejala: „Ja sam priviđenje.“

„Stvarno moram da smanjim unos alkohola u telo“, promumlao je Matjaž.

„Zašto?“, upitala ga je još uvek se osmehujući.

Matjažu se odgovor svideo, pa je, prateći trenutni impuls, rekao: „To već nije loš odgovor, gospođo.“ Saša je pocrvenela,

nasmešila se i privila uz njega kao kozica uz mamu kozu, i tada je Matjaž shvatio da je ne želi u svom krevetu.

„Šta ćemo da radimo danas, Matjaže?“

„Ko ti je rekao kako se zovem?“

„Ti.“

Zažmurio je. „Moram da počnem da pazim kome odajem tajne.“

„Sigurna sam da ti nisi nikakva tajna“, pomazila ga je po ramenu.

„Pitaj onda moje roditelje!“, ozbiljno ju je pogledao i prošao rukom kroz kosu.

„I, šta ćemo da radimo danas?“, bila je euforična Saša.

„Ništa.“

„Super, to najviše volim da radim!“

„Ne, ne, gospođo...“, hrapavim glasom je počeo Matjaž.

„Gospođice!“, prekinula ga je.

„Dakle, draga moja gospođice, nisi razumela. Nas dvoje nećemo ništa da radimo, razumeš?“

„Da, nas dvoje ćemo da lenčarimo“, oduševljeno se zasmejala.

„Ne, ne, ne. Ti možeš da ne radiš ništa gde god ti je volja, samo mene ostavi na miru.“

„A šta ćeš ti da radiš?“

„To nije tvoja stvar.“

„I te kako je moja stvar! Nakon svih frontova, godišnjih doba i plesa po nepodnošljivoj klimi, koje smo prošli juče, zaslužujem... pa, makar neku prognozu za danas“, naljutila se Saša.

Matjaža su njene reči malo pomele – samo se nejasno sećao da su frontovi povezani s nečim što ima veze s vremenom i da je vreme povezano sa svim onim čega se nije sećao. „Gospođice, prognoza za danas glasi: svoje dupe parkirajte na onaj vetar koji vas je ovde doneo.“

„Nikakav vetar ga nije ovde doneo, šta pričaš? Ti si ga ovde doneo!“

„Gospođo gospođice, uveren sam da je jučerašnje veče, ili noć, ili možda oboje, bilo nezaboravno, ali sad moram da pokušam da zaboravim na njega!“

„Ali ne razumem!“, bila je uporna Saša. „Juče smo se verili po najidealnijem vremenu.“

Matjaž se na trenutak zamislio, a potom brzo dodao: „E vidiš, baš takve stvari pokušavam da zaboravim.“

„Ne može, zašto bi zaboravio? Otvarač sa pivske konzerve koji si mi stavio na ovaj prst dokazuje da smo se jedno drugom obećali, i ja ne mislim tek tako da ga skinem!“, očajavala je Saša.

„Šta da ti kažem? Otvarač sa konzerve možeš da zadržiš za sva vremena, ali od venčanja nema ništa!“, bio je odlučan Matjaž.

„Ti si, ti si... ti si ološ!“, pokušala je da izrazi svoj bes.

„Baš tako, i to pijani ološ. Aj' mo sad! Hop hop!“

Nesuđena nevesta je ljutito ustala iz kreveta. Minut kasnije, kad je već stajala na vratima, odbrusila mu je: „I znaš onaj centimetar snega što sam ti poklonila za Božić? Povlačim reč!!!“

„I, kako se završilo veče sa zgodnom plavušom?“, Aleksandar je pitao Matjaža dok su u subotu uveče ponovo gluvarili u kafiću *Petkovšek*. Prethodne večeri je Aleksandar manje-više mogao samo da gleda kako njegov drug zbog ženskog društva potpuno zaboravlja na njega.

„U krevetu sa veridbom“, bio je kratak Matjaž.

„Aaa!“, bio je oduševljen Aleksandar. „Čestitam, čestitam. Možda bih rekao da si malo prenaaglio, ali pošto je devojka lepa i, pa da tako kažem, prilično obdarena, ja sam poslednji koji bi te osuđivao.“

„Nema razloga za slavlje. Veridba je raskinuta, a ni ona više nije u mom krevetu.“

„Pa zašto, brate? Ne razumem!“, odlučno se suprotstavio Aleksandar. „Kako možeš tek tako da odbaciš priliku za lep odnos?“

„Mislim da dvoje moraju malo bolje da se upoznaju pre nego što se vere“, trezno je rekao Matjaž.

„Slažem se, ali mogao si da je zadržiš makar za... pa, znaš već šta, i da onda proceniš da li ti njena ličnost odgovara.“

„Garantujem ti da tu nema nikakve ličnosti, a ja nisam površna osoba“, uvereno je rekao Matjaž i posegnuo za svojim laškim pivom.

Utom je za njihov sto sela Karla, ovlaš poljubila svog muža i značajno se zagledala u Matjaža.

„Šta se ti keziš?“

„Čula sam da si imao burnu noć sa dražesnom plavušom. I? Kako ide?“

„Ne ide.“

„Kako ne ide? Aleksandar je rekao da si mu se poverio da je to žena tvog života.“

Matjaž se počeo glavi jer se te konkretne razmene sa prijateljem nije sećao, a potom je mirno dodao: „Kao što sam rekao i Saši – ne veruj laškom kad govori iz muškarca.“

„Koliko ćeš još da se kriješ iza te alkoholne maske?“, razljutila se.

„Karla“, Matjaž se nagnuo ka njoj i značajno rekao: „mislim da oboje znamo da to nije maska.“

„Najlakše je to reći“, malo mirnije je rekla Karla.

„Stvarno? Misliš? Ajde ti pokušaj da puna alkohola zavedeš devojkicu i da je onda prazna alkohola isteraš iz kreveta kad se probudiš. To zahteva naporan rad!“

„Dobro znaš o čemu pričam. Ti nisi spreman da se vežeš!“, odbrusila mu je.

„Veruj mi da je to trenutno moj glavni cilj, ali neću da se oženim svakom plavušom Sašom samo zato što dobro podnosi vrućinu.“

BRIGITA

Brigitu je upoznao na Dan mrtvih. Predveče se s foto-aparatom uputio na groblje da bi našao neke zanimljive motive. Posetio su se već bili vratili svojim životima, pa je na Žalama prevladavala spokojnost miroljubivih sveća. Dok se gubio među grobovima, na klupici ispod jednog drveta ugledao je devojkicu. Nosila je dugi, crni kožni kaput i kapu preko nečega što mu je pod svetlošću sveća delovalo kao razbarušena crvena kosa. Posmatrao ju je kako obmotava pramen kose oko prsta, prinosi ga usnama i potom nervozno grize. Tek onda se njegov pogled zaustavio na korici knjige koju je devojkica zaneseno čitala: Marksov *Kapital*. To mu je naravno izgledalo depasirano i prepotentno, ali ipak vredno fotografije. Na slici bi to moglo da deluje zabavno, pomislio je. Bio je na dovoljno velikoj razdaljini da nije mogla odmah da primeti šta radi. Kada je izoštrio njeno lice, shvatio je da mu se dopada. Bilo je blede i obeleženo očiglednom osornošću, nemirom i strogim crtama, koje su pak omekšavale upravo usne i, ako je dobro video, velike plave oči, mada zbog ogromne količine crne senke nije mogao da bude sasvim siguran. Donja usna je bila probodena prstenom, a taj motiv se na njenom licu ponavljao i na obrvi. Crvenokosa verzija Lašonove